

Vojenská analýza konfliktu na Ukrajině

Evropa,Svět / 6 dubna, 2022 / Čína,Rusko,USA

Podruhé za fungování našeho webu jsme nuceni porušit interní pravidlo, které spočívá v tom, že veškeré články na tomto webu jsou tvořeny autorskými texty. Poprvé jsme tak učinili v době maximální snahy o zprostředkování těch z našeho pohledu nejdůležitějších informací ohledně genových injekcí mRNA [1].

Nyní tak činíme z důvodu vojenské analýzy zveřejněné na portálu cf2r.org [2], autorem je Jacques Baud, což je bývalý plukovník generálního štábu, bývalý člen švýcarské strategické rozvědky, specialista na východoevropské země. Ne všechny jeho myšlenky souzní s našimi, ale evidentní snaha o maximální objektivnost na základě jeho absolvovaných škol a životních zkušeností se opravdu cení.

Zde avizovaný text:

Část první: Na cestě do války

Po celá léta, od Mali po Afghánistán, jsem pracoval pro mír a riskoval pro něj život. Nejde tedy o ospravedlnění války, ale o pochopení toho, co nás k ní vedlo. Všiml jsem si, že „odborníci“, kteří se střídají v televizních pořadech, analyzují situaci na základě pochybných informací, nejčastěji hypotéz, které se proměnily ve fakta, a my pak už nechápeme, co se děje. Takto vzniká panika.

Problém není ani tak v tom, kdo má v tomto konfliktu pravdu, ale v tom, jak naši vůdci rozhodují.

Zkusme se podívat na kořeny konfliktu. Začíná to u těch, kteří posledních osm let mluví o „**separatistech**“ nebo „**nezávislých**“ z **Donbasu**. To není pravda. Referenda, která v květnu 2014 uspořádaly dvě samozvané republiky Doněck a Lugansk, nebyla referendem o „nezávislosti“ (независимость), jak tvrdili někteří bezohlední novináři, ale referendem o „**sebeurčení**“ nebo „**autonomii**“ (самостоятельность). Výraz „**proruský**“ naznačuje, že Rusko bylo stranou konfliktu, což nebylo, a „ruskojazyčný“ by byl upřímnější. Tato referenda navíc proběhla proti doporučení **Vladimíra Putina**.

Tyto republiky ve skutečnosti **neusilovaly o odtržení od Ukrajiny**, ale o autonomní status, který by jim zaručoval používání ruštiny jako úředního jazyka. Prvním legislativním aktem nové vlády, která vzešla ze svržení prezidenta Janukovyče, bylo totiž 23. února 2014 zrušení **Kivalov-Kolesničenkova zákona** z roku 2012, který stanovil **ruštinu jako úřední jazyk**. To je spíše podobné, jako kdyby osnovatelé státního převratu rozhodli, že francouzština a italština už nebudou ve Švýcarsku úředními jazyky.

Toto rozhodnutí vyvolalo bouři mezi ruskojazyčným obyvatelstvem. Výsledkem byly tvrdé represe proti ruskojazyčným regionům (**Oděsa, Dněpropetrovsk, Charkov, Lugansk a Doněck**), které začaly v únoru 2014 a vedly k militarizaci situace a několika masakrům (především v Oděse a Mariupolu). Na konci léta 2014 zůstaly pouze samozvané republiky **Doněck a Lugansk**.

V této fázi byly ukrajinské štáby příliš rigidní a ustrnulé v doktrinářském přístupu k operačnímu umění a nedokázaly se prosadit u nepřítele. Zkoumání průběhu bojů **v Donbasu v letech 2014-2016 ukazuje**, že ukrajinský generální štáb systematicky a mechanicky uplatňoval stejná operační schémata. Válka, kterou vedli autonomisté, se však velmi podobala tomu, co pozorujeme v Sahelu: vysoce mobilní operace vedené lehkými prostředky. Díky pružnějšímu a méně doktrinářskému přístupu dokázali povstalci využít setrvačnosti ukrajinských sil a opakovaně je „chytit do pastí“.

V roce 2014 jsem byl v NATO zodpovědný za boj proti šíření ručních palných zbraní a snažili jsme se odhalit dodávky ruských zbraní povstalcům, abychom zjistili, zda se na nich podílí Moskva. Informace, které jsme dostávali, pak pocházely téměř výhradně od **polských** zpravodajských služeb a „**neseděly**“ s informacemi, které přicházely od **OBSE**: navzdory některým poměrně hrubým tvrzením **žádné dodávky zbraní a vojenského vybavení z Ruska neexistovaly**.

Povstalci byli vyzbrojeni díky **přeběhnutí** rusky mluvících ukrajinských jednotek na stranu povstalců. S pokračujícími neúspěchy Ukrajiny se řady autonomistů rozrůstali o tankové, dělostřelecké a protiletadlové prapory. Právě to nutilo **Ukrajince**, aby se zavázali k **Minským dohodám**.

Hned po podpisu dohod z **Minsku 1** však ukrajinský prezident **Petro Porošenko** zahajuje rozsáhlou protiteroristickou operaci (ATO/Антитерористична операція) proti **Donbasu**. Ukrajinci, kterým důstojníci **NATO** špatně radili, utrpěli u **Debalceva drtivou porážku**, která je donutila zavázat se k **dohodám Minsk 2...**

Je nezbytné připomenout, že dohody z **Minsku 1** (září 2014) a **Minsku 2** (únor 2015) nestanovily oddělení nebo nezávislost republik, ale jejich **autonomii** v rámci Ukrajiny. Ti, kdo četli dohody (je jich velmi, velmi málo), si mohli všimnout, že je v nich plně napsáno, že o statusu republik se má jednat mezi **Kyjevem** a zástupci republik, **o vnitřním řešení v rámci Ukrajiny**.

Proto Rusko od roku 2014 systematicky požadovalo jejich uplatnění a zároveň se odmítalo účastnit jednání, protože šlo o vnitřní ukrajinskou záležitost. Na druhé straně se Západ v čele s **Francií** systematicky snažil nahradit minské dohody „normanským formátem“, který postavil **Rusy a Ukrajince** tváří v tvář. Nezapomínejme však, že před 23.-24. únorem 2022 na **Donbasu** nikdy žádná ruská vojska nebyla. Pozorovatelé OBSE navíc nikdy nezaznamenali sebemenší stopu po působení ruských jednotek v Donbasu. Například mapa amerických zpravodajských služeb, kterou 3. prosince 2021 zveřejnil deník Washington Post, neukazuje žádné ruské jednotky v Donbasu.

V říjnu 2015 ředitel Ukrajinské bezpečnostní služby (SBU) **Vasyl Hrycak** přiznal, že v Donbasu bylo zaznamenáno pouze **56 ruských bojovníků**. Bylo to srovnatelné s tím, jako kdyby Švýcaři šli o víkendech bojovat do Bosny v 90. letech nebo Francouzi na Ukrajinu v současnosti.

Ukrajinská armáda byla tehdy v žalostném stavu. V říjnu 2018, po čtyřech letech války, hlavní ukrajinský vojenský prokurátor Anatolij Matios uvedl, že Ukrajina ztratila v Donbasu **2700** mužů: **891** v důsledku nemocí, **318** při dopravních nehodách, **177** při jiných nehodách, **175** v důsledku otravy (alkoholem, drogami), **172** v důsledku neopatrného zacházení se zbraněmi, **101** v důsledku porušení bezpečnostních předpisů, **228** v důsledku vraždy a **615** v důsledku sebevraždy.

Armáda je ve skutečnosti podkopávána korupcí svých kádrů a již nemá podporu obyvatelstva. Podle zprávy britského ministerstva vnitra se v březnu/dubnu 2014 nedostavilo na první předvolání **70 % záložníků, na druhé 80 %, na třetí 90 % a na čtvrté 95 %**. Na přelomu října a listopadu 2017 se **70 %** branců nedostavilo na kampaň „Podzim 2017“. A to nepočítáme sebevraždy a dezerce (často k autonomům), které dosahují až **30 %** pracovní síly v oblasti ATO. Mladí Ukrajinci odmítají bojovat v Donbasu a raději emigrují, což také alespoň částečně vysvětluje demografický deficit země.

Ukrajinské ministerstvo obrany se poté obrátilo na NATO, aby pomohlo zvýšit „atraktivitu“ svých ozbrojených sil. Poté, co jsem již pracoval na podobných projektech v rámci OSN, **jsem byl požádán NATO**, abych se podílel na programu obnovy image ukrajinských ozbrojených sil. Jedná se však o dlouhodobý proces a Ukrajinci chtěli postupovat rychle.

Aby nahradila nedostatek vojáků, uchýlila se ukrajinská vláda k **polovojenským milicím**. Tvoří je především zahraniční žoldnéři, často krajně pravicoví bojovníci. V roce 2020 tvoří asi 40 % ukrajinských sil a podle agentury Reuters čítají asi 102 000 mužů. **Vyzbrojují je, financují a cvičí Spojené státy, Velká Británie, Kanada a Francie. Je zde více než 19 národností – včetně švýcarské.**

Západní země tak jednoznačně vytvořily a podpořily ukrajinské krajně pravicové milice. Deník Jerusalem Post v říjnu 2021 projekt **Centuria** odsoudil. Tyto milice působí v **Donbasu** od roku 2014 za podpory Západu. I když lze diskutovat o termínu „nacistický“, faktem zůstává, že tyto milice jsou násilné, nesou odpornou ideologii a jsou zjevně antisemitské. Jejich antisemitismus je spíše kulturní než politický, a proto termín „nacistický“ není příliš vhodný. Jejich **nenávisť k Židům** pramení z velkých hladomorů na Ukrajině ve 20. a 30. letech 20. století, které byly důsledkem **Stalinovy** konfiskace úrody pro financování modernizace Rudé armády. Tuto genocidu – na Ukrajině známou jako **Holodomor** – prováděla NKVD (předchůdkyně KGB), jejíž vyšší vedení tvořili převážně **Židé**. Proto dnes **ukrajinští extremisté žádají Izrael**, aby se omluvil za zločiny komunismu, jak píše Jerusalem Post. To má daleko k „přepisování dějin“, **Vladimírem Putinem**.

Tyto milice, které vzešly z krajně pravicových skupin, jež byly hnacím motorem revoluce na **Euromajdanu v roce 2014**, se skládají z fanatických a brutálních jedinců. Nejznámější z nich je pluk **Azov**, jehož znak připomíná 2. tankovou **divizi SS Das Reich**, která je na Ukrajině uctívána za osvobození Charkova od Sovětů v roce 1943 a za masakr v **Oradour-sur-Glane** v roce 1944 ve Francii.

Mezi známé postavy pluku Azov patřil opozičník **Roman Protassevič**, kterého v roce 2021 zatkl běloruské úřady v souvislosti s aférou RyanAir FR4978. 23. května 2021 se hovořilo o záměrném únosu letadla běloruským MiGEM-29 – samozřejmě **s Putinovým souhlasem** – s cílem zatknout Protasseviče, ačkoli tehdy dostupné informace tento scénář vůbec nepotvrzovaly.

Pak je ale třeba ukázat, že prezident **Lukašenko** je zločinec a **Protasevič** „novinář“, který miluje demokracii. Nicméně poměrně poučné vyšetřování, které v roce 2020 provedla jedna **americká nevládní organizace**, poukázalo na Protasevičovy krajně pravicové militantní aktivity. Západní konspirační hnutí pak začalo pracovat a bezohledná média upravovala jeho životopis. Nakonec je v lednu 2022 zveřejněna zpráva ICAO, která ukazuje, že navzdory některým procedurálním chybám Bělorusko jednalo v souladu s platnými pravidly a že MiG-29 vzlétl 15 minut poté, co se pilot RyanAiru rozhodl přistát v Minsku. Takže žádné běloruské spiknutí a ještě méně s **Putinem**. Aha!... Další detail: **Protasevič**, krutě mučený běloruskou policií, je nyní na svobodě. Kdo by si s ním chtěl dopisovat, může navštívit jeho účet na Twitteru.

Označování ukrajinských polovojenských jednotek za „**nacisty**“ nebo „**neonacisty**“ je považováno za ruskou propagandu. Možná, ale to není názor Times of Israel, Centra Simona Wiesenthala ani Centra pro boj s terorismem při akademii West Point. Zůstává to však sporné, protože v roce 2014 je časopis Newsweek zřejmě spojoval spíše s... Islámským státem. Vyberte si!

Západ tedy podporuje a nadále vyzbrojuje **milice**, které se od roku 2014 dopustily mnoha zločinů proti civilnímu obyvatelstvu: znásilňování, mučení a masakrů. Zatímco však švýcarská vláda velmi rychle přijala **sankce proti Rusku, proti Ukrajině**, která od roku 2014 masakruje své vlastní obyvatelstvo, **žádné nepřijala**. Ti, kdo na Ukrajině

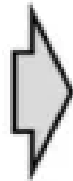
hájí lidská práva, ve skutečnosti akce těchto skupin dlouhodobě odsuzují, ale naše vlády je nenásledují. Protože ve skutečnosti se nesnažíme Ukrajině pomoci, ale bojovat proti Rusku.

Integrace těchto polovojských jednotek do Národní gardy, ve skutečnosti nebyla nikdy doprovázeno „denacifikací“, jak někteří tvrdí. Z mnoha příkladů je poučný **znak Azovského pluku**:

Symbolique nazie des milices ukrainiennes

Insigne de la 2^e
PANZERDIVISION
SS « DAS REICH »

Logo du parti
SVOBODA
(1ère version)

Insigne du groupe
PATRIOT UKRAÏNI

Insigne du
Bataillon AZOV

V roce 2022 jsou velmi schematicky **ukrajinské ozbrojené síly** bojující proti ruské ofenzivě členěny do :

a) **Armáda** podřízená ministerstvu obrany: je členěna do 3 armádních sborů a skládá se z manévrových útvarů (tanky, těžké dělostřelectvo, rakety atd.).

b) **Národní garda**, která podléhá ministerstvu vnitra a je organizována do pěti teritoriálních velitelství.

Národní garda je tedy silou teritoriální obrany, která není součástí ukrajinské armády. Zahrnuje polovojské milice, zvané „**dobrovolnické prapory**“ (добровольчі батальйони), známé také pod příznačným názvem „**odvetné prapory**“, složené z pěchoty. Jsou vycvičeni především pro boj ve městě a nyní brání města jako Charkov, Mariupol, Oděsa, Kyjev atd.

Část druhá: Válka

Jako bývalý šéf ve švýcarské strategické zpravodajské službě se smutkem – ale nikoli překvapením – pozoruji, že naše služby již nejsou schopny porozumět vojenské situaci na Ukrajině. Samozvaní „experti“, kteří se proměňují na našich obrazovkách, neúnavně předávají tytéž informace doplněné tvrzením, že **Rusko** – a **Vladimir Putin** – je iracionální. Udělejme krok zpět.

Vypuknutí války

Od listopadu 2021 Američané neustále vyhrožovali ruskou invazí na Ukrajinu. Zdá se však, že Ukrajinci s tím nesouhlasili. Proč ne?

Musíme se vrátit k 24. březnu 2021. Toho dne vydal **Volodymyr Zelenský** dekret o znovudobytí **Krymu** a zahájil rozmístování svých sil na jihu země. Současně proběhlo několik cvičení **NATO mezi Černým a Baltským mořem**, která byla doprovázena výrazným zvýšením počtu průzkumných letů podél ruských hranic. **Rusko** poté provedlo řadu cvičení, aby prověřilo operační připravenost svých jednotek a ukázalo, že situaci monitoruje.

Situace se uklidnila až na přelomu října a listopadu, kdy skončilo cvičení **ZAPAD 21**, jehož přesuny vojsk jsou interpretovány jako posílení ofenzívy proti Ukrajině. Nicméně i ukrajinské úřady vyvracejí myšlenku ruských příprav na válku a ukrajinský ministr obrany **Oleksij Reznikov** prohlašuje, že od jara nedošlo na jeho hranicích k žádné změně.

Ukrajina v rozporu s **minskými dohodami** provádí v **Donbasu** letecké operace za použití **bezpilotních letounů**, včetně nejméně jednoho útoku na sklad paliva v **Doněcku** v říjnu 2021. **Americký tisk** si toho všímá, ale **Evropané ne**, a nikdo toto porušování neodsuzuje.

V únoru 2022 se události mění k horšímu. **Emmanuel Macron** 7. února během své návštěvy **Moskvy** potvrdil **Vladimiru Putinovi** svůj závazek dodržovat minské dohody, který zopakoval i na konci svého setkání s **Volodymyrem Zelenským** následujícího dne. Jedenáctého února však v Berlíně po devíti hodinách práce skončilo jednání politických poradců lídrů „normandského formátu“ bez konkrétního výsledku: Ukrajinci stále odmítali uplatňovat minské dohody, zřejmě pod tlakem **Spojených států**. **Vladimir Putin** poznamenal, že **Macron** dal prázdné sliby a že Západ není připraven prosazovat dohody, jak to dělal osm let.

Ukrajinské přípravy v kontaktní zóně pokračovaly. **Ruský parlament** byl znepokojen a 15. února požádal **Vladimira Putina**, aby uznal nezávislost republik, ten to však odmítl.

17. února prezident **Joe Biden** oznamuje, že **Rusko** v nejbližších dnech **zaútočí na Ukrajinu**. Jak to věděl? Od 16. září však dělostřelecké ostřelování obyvatel **Donbasu** dramaticky zesílilo, jak ukazují každodenní zprávy pozorovatelů **OBSE**. **Média, Evropská unie, NATO** ani žádná západní vláda samozřejmě **nereagovaly a nezasáhly**. Později bude řečeno, že jde o ruskou dezinformaci. Ve skutečnosti se zdá, že Evropská unie a některé země masakr obyvatel Donbasu záměrně tajily, protože věděly, že to vyvolá ruskou intervenci.

Zároveň se objevují zprávy o sabotážích v Donbasu. 18. ledna bojovníci Donbasu zadrželi polsky mluvící sabotéry vybavené západní technikou, kteří chtěli v **Gorlivce** vyvolat chemické incidenty. Mohlo by se jednat o žoldáky CIA, které vedou nebo jim „radí“ Američané a které tvoří ukrajinští nebo evropští bojovníci, aby prováděli sabotážní akce v republikách Donbasu.

Ve skutečnosti již 16. února **Joe Biden** věděl, že **Ukrajinci** začali **ostřelovat civilní obyvatelstvo** Donbasu, a postavil tak **Vladimira Putina** před obtížnou volbu: buď Donbasu vojensky pomoci a vytvořit mezinárodní problém, nebo zůstat stranou a přihlížet, jak je ruskojazyčné obyvatelstvo Donbasu drceno.

Pokud se **Vladimir Putin** rozhodne zasáhnout, může se odvolat na mezinárodní závazek „**odpovědnosti za ochranu**“ (R2P). Ví však, že ať už bude mít zásah jakoukoli povahu nebo rozsah, vyvolá **příval sankcí**. Ať už se tedy její intervence omezí na **Donbas**, nebo půjde dál a bude tlačit na Západ kvůli statusu Ukrajiny, **cena, kterou zaplatí, bude stejná**. To vysvětlil ve svém projevu 21. února.

Ten den vyhověl žádosti Dumy a **uznal nezávislost obou donbaských republik** a zároveň s nimi podepsal smlouvy o přátelství a pomoci.

Ukrajinské dělostřelecké ostřelování obyvatel Donbasu pokračovalo a 23. února obě republiky požádaly o ruskou vojenskou pomoc. 24. února se **Vladimir Putin** odvolal na **článek 51 Charty OSN**, který stanoví vzájemnou vojenskou pomoc v rámci obranného spolenectví.

Aby byla ruská intervence v očích veřejnosti naprosto nezákonná, záměrně zamlčujeme skutečnost, že **válka skutečně začala 16. února. Ukrajinská armáda se**

připravovala na **útok na Donbas již v roce 2021**, čehož si byly dobře vědomy některé ruské a evropské zpravodajské služby... Soudit budou právníci.

Ve svém projevu 24. února **Vladimir Putin** uvedl dva cíle své operace: „**demilitarizovat**“ a „**denacifikovat**“ Ukrajinu. Nejedná se tedy o ovládnutí Ukrajiny, dokonce pravděpodobně ani o její okupaci a už vůbec ne o její zničení.

Od této chvíle je náš přehled o průběhu operace omezený: Rusové mají vynikající zabezpečení operací (OPSEC) a podrobnosti jejich plánování nejsou známy. Průběh operace nám však poměrně rychle umožňuje pochopit, jak se strategické cíle promítly do operativních podmínek.

Demilitarizace

- pozemní ničení ukrajinského letectva, systémů protivzdušné obrany a průzkumných prostředků,
- neutralizace velitelských a zpravodajských struktur (C3I), jakož i hlavních logistických tras v hloubi území,
- obklíčení většiny ukrajinské armády soustředěné na jihovýchodě země.

Denazifikace

- zničení nebo neutralizace dobrovolnických praporů působících ve městech Oděsa, Charkov a Mariupol, jakož i v různých zařízeních na území.

Demilitarizace

Ruská ofenzíva probíhala velmi „klasickým“ způsobem. Zpočátku – stejně jako Izraelci v roce 1967 – zničením pozemních leteckých sil v prvních hodinách. Pak jsme byli svědky souběžného postupu po několika osách podle principu „tekoucí vody“: postupovali všude tam, kde byl odpor slabý, a města (velmi žravá na vojáky) nechali na později. Na severu byla okamžitě obsazena černobylská elektrárna, aby se zabránilo sabotážím. Záběry ukrajinských a ruských vojáků, kteří společně hlídají elektrárnu, se samozřejmě nezobrazují...

Myšlenka, že se **Rusko** snaží ovládnout **Kyjev**, hlavní město, aby zlikvidovalo Zelenského, pochází typicky ze Západu: to samé udělali v Afghánistánu, Iráku, Libyi a to samé chtěli udělat v Sýrii s pomocí Islámského státu. **Vladimir Putin** však nikdy neměl v úmyslu **Zelenského** zastřelit nebo svrhnout. Místo toho se ho Rusko snaží udržet u moci tím, že ho obklíčením Kyjeva nutí k vyjednávání. Dosud odmítal plnit minské dohody, **ale nyní chtějí Rusové získat neutralitu Ukrajiny.**

Mnoho západních komentátorů bylo překvapeno, že **Rusové** pokračují ve snaze o **vyjednávání a zároveň vedou vojenské operace**. Vysvětlení spočívá v ruské

strategické koncepci od sovětské éry. Pro Západ začíná válka, když končí politika. Ruský přístup však vychází z **Clausewitzovské** inspirace: válka je pokračováním politiky a člověk může plynule přecházet z jedné do druhé, a to i během boje. To vytváří tlak na protivníka a nutí ho k vyjednávání.

Z operačního hlediska byla **ruská ofenzíva příkladem** svého druhu. Za **šest dní** se Rusové zmocnili **území** velkého jako **Velká Británie**, a to rychlostí větší, než jaké dosáhl Wehrmacht v roce 1940.

Většina ukrajinské armády byla nasazena na jihu země v rámci příprav na rozsáhlou operaci proti Donbasu. Proto ji ruské síly mohly od začátku března obklíčit v „**kotli**“ mezi **Slavjanskem, Kramatorskem a Severodoněckem**, s nápoem z východu přes **Charkov** a dalším z jihu od Krymu. Jednotky z Doněcké (DLR) a Luganské (LLR) republiky doplňují ruské síly při postupu z východu.

V této fázi ruské síly pomalu stahují své sevření, ale již nejsou pod časovým tlakem. Jejich demilitarizace je téměř dokončena a zbývající ukrajinské síly již nemají operační a strategickou velitelskou strukturu.

„**Zpomalení**“, které naši „odborníci“ přičítají špatné logistice, je pouze **důsledkem dosažení** stanovených cílů. Zdá se, že Rusko se nechce zapojit do okupace celého ukrajinského území. Ve skutečnosti se zdá, že Rusko se snaží omezit svůj postup na jazykovou hranici země.

Naše média hovoří o nevybíravém bombardování civilistů, zejména v **Charkově**, a ve smyčce se vysílají dantovské záběry. **Gonzalo Lira**, Latinoameričan, který tam žije, nám však 10. března a 11. března představuje klidné město. Samozřejmě je to velké město a není vidět všechno, ale zdá se, že to naznačuje, že nejsme v totální válce, kterou nám neustále servírují na obrazovkách.

Pokud jde o republiky Donbass, ty „osvobodily“ svá území a bojují ve městě Mariupol.

Denacifikace

Ve městech jako **Charkov, Mariupol a Oděsa** zajišťují obranu polovojenské milice. Vědí, že cíl „denacifikace“ je zaměřen především na ně.

Pro útočníka v urbanizované oblasti představují civilisté problém. Proto se Rusko snaží vytvořit **humanitární koridory**, aby vyprázdnilo města od civilistů a ponechalo v nich pouze milice, se kterými bude snadnější bojovat.

Tyto milice se naopak snaží udržet civilisty ve městech, aby odradily ruskou armádu od bojů v těchto městech. Proto se zdráhají tyto koridory realizovat a dělají vše pro to, aby ruské úsilí bylo marné: mohou civilní obyvatelstvo využít jako „**živé štíty**“. Víde

ukazující civilisty, kteří se snaží opustit **Mariupol** a jsou bití bojovníky pluku **Azov**, jsou zde samozřejmě pečlivě cenzurována.

Na **Facebooku** byla skupina **Azov** zařazena do stejné kategorie jako **Islámský stát** a podléhala „politice nebezpečných osob a organizací“. Proto bylo zakázáno ji oslavovat a „příspěvky“, které jí byly nakloněny, byly systematicky zakazovány. 24. února však Facebook změnil svou politiku a povolil příspěvky příznivé pro milice. Ve stejném duchu **FB platforma** v březnu schválila výzvy k vraždění ruských vojáků a vůdců v bývalých východoevropských zemích. Tolik k hodnotám, které inspirují naše vůdce, jak uvidíme.

Naše média propagují romantický obraz lidového odporu. Právě tato představa vedla **Evropskou unii** k financování **distribuce zbraní civilnímu obyvatelstvu**. **Jedná se o trestný čin**. Jako vedoucí doktríny pro udržování míru v OSN jsem se zabýval otázkou ochrany civilního obyvatelstva. Zjistili jsme, že k násilí na civilním obyvatelstvu dochází ve velmi specifických souvislostech. Zejména tam, kde je hodně zbraní a žádné velitelské struktury.

Tyto velitelské struktury jsou podstatou armád: jejich úkolem je usměrňovat použití síly k dosažení cíle. **Nesystematickým vyzbrojováním** občanů, jak je tomu v současnosti, z nich EU dělá bojovníky, což má za následek, že se stávají potenciálními terči. Navíc bez velení a bez operačních cílů vede distribuce zbraní nevyhnutelně k vyřizování účtů, banditismu a akcím, které jsou spíše smrtící než účinné. Válka se stává emocionální záležitostí. Síla se stává násilím. To se stalo v **Tawarze** (Libye) ve dnech 11. až 13. srpna 2011, kde bylo zmasakrováno **30 000 černých Afričanů** zbraněmi, které tam (ilegálně) na **padácích vysadila Francie**. Mimochodem, **britský Královský institut pro strategická studia (RUSI)** nevidí v těchto dodávkách zbraní žádnou přidanou hodnotu.

Dodání zbraní do země, která je ve válce, navíc znamená, že je člověk považován za bojující stranu. **Ruské údery** na leteckou základnu **Mykolajev** 13. března 2022 následovaly po ruských varováních, že dodávky zbraní budou považovány za nepřátelské cíle.

EU opakuje katastrofální zkušenost **Třetí říše** z posledních hodin bitvy o **Berlín**. Válku je třeba přenechat armádě, a když jedna strana prohraje, je třeba to přiznat. A pokud má být odpor, musí být veden a strukturován. My však děláme pravý opak: nutíme občany, aby šli bojovat a zároveň na **Facebooku** povolujeme výzvy k vraždění ruských vojáků a vůdců. Tolik k hodnotám, které nás inspirují.

Některé zpravodajské služby považují toto nezodpovědné rozhodnutí za způsob, jak využít ukrajinské obyvatelstvo jako kanónenfutr v boji proti Rusku **Vladimira Putina**. Takovéto vražedné rozhodnutí mělo být ponecháno na dědečkových spolupracovnících **Ursuly von der Leyenové**. Bylo by lepší zahájit jednání a získat tak záruky pro civilní obyvatelstvo než přilévat olej do ohně. Je snadné bojovat s krví druhých...

Porodnice v Mariupolu

Je důležité si předem uvědomit, že Mariupol nebrání standardní ukrajinská armáda, ale domobrana **Azov** složená ze zahraničních žoldáků.

Ruská mise OSN v New Yorku ve svém shrnutí situace ze 7. března 2022 uvádla, že „obyvatelé hlásili, že ukrajinské ozbrojené síly **vyhnaly personál** z mariupolské městské porodnice č. 1 a zřídily v zařízení **palebné postavení**„.

Nezávislé ruské médium **Lenta.ru zveřejnilo 8. března** svědectví civilistů z Mariupolu, kteří uvedli, že porodnici obsadila **domobrana pluku Azov** a že civilní obyvatele vyhnala se zbraní v ruce. Potvrzují tak prohlášení ruského velvyslance z před několika hodin.

Nemocnice v **Mariupolu** zaujímá dominantní pozici, která je dokonale vhodná pro instalaci protitankových zbraní a pro pozorování. Dne 9. března na budovu zaútočily ruské jednotky. **Podle CNN** bylo zraněno **17** lidí, ale na záběrech nejsou vidět žádné oběti v areálu a nic nenasvědčuje tomu, že by zmíněné oběti souvisely s tímto úderem. Mluví se o dětech, ale ve skutečnosti není nic. Může to být pravda, ale nemusí, což nebrání vedoucím představitelům EU, aby to považovali **za válečný zločin**, což **Zelenskému** umožňuje volat po **bezletové zóně** nad Ukrajinou...

Ve skutečnosti není jasné, co se stalo. Sled událostí však spíše potvrzuje, že ruské síly udeřily na pozice **pluku Azov** a že porodnice byla tehdy bez civilistů.

Problémem je, že **polovojenské milice**, které brání města, jsou mezinárodním společenstvím podporovány v tom, aby **nerespektovaly** válečné zvyklosti. Zdá se, že Ukrajinci zopakovali scénář kuvajtské porodnice z roku 1990, který za 10,7 milionu dolarů kompletně zinscenovala firma **Hill & Knowlton**, aby přesvědčila Radu bezpečnosti OSN k zásahu v Iráku v rámci operace **Pouštní štít/Bouře**.

Západní politici totiž již **osm let akceptují civilní údery v Donbasu**, aniž by přijali jakékoli sankce proti ukrajinské vládě. Již dávno jsme se dostali do dynamiky, kdy západní politici souhlasili s obětováním mezinárodního práva svému cíli oslabit Rusko.

Část třetí – Závěr

Jako bývalého zpravodajského profesionála mě v první řadě zaráží naprostá absence západních zpravodajských služeb při popisu situace v uplynulém roce. Ve **Švýcarsku** byly služby kritizovány za to, že neposkytly správný obraz o situaci. Ve skutečnosti se zdá, že v celém západním světě byly služby zahlceny politiky. Problém je v tom, že rozhodují **politici neslyší zpravodajce**. Sebelepší zpravodajská služba na světě je k ničemu, pokud ji rozhodující činitel neposlouchá. Právě to se stalo v této krizi.

Zatímco však některé zpravodajské služby měly o situaci velmi přesný a racionální obraz, jiné měly zjevně stejný obraz, jaký šířila naše média. V této **krizi sehrály důležitou roli služby zemí „nové Evropy“**. Problém je v tom, že ze zkušenosti vím, že jsou **velmi špatné** v analýze: doktrináři, chybí jim intelektuální a politická nezávislost, aby mohli posoudit situaci s vojenskou „kvalitou“. Je lepší mít je za nepřátele než za přátele.

Za druhé se zdá, že v některých evropských zemích **politici záměrně ignorují své služby**, aby ideologicky reagovali na situaci. Proto byla tato **krize od počátku iracionální**. Je třeba poznamenat, že všechny dokumenty, které byly během této krize předloženy veřejnosti, byly předloženy politiky na základě **komerčních zdrojů**.

Někteří západní politici si konflikt zjevně přáli. Ve **Spojených státech** byly scénáře útoku, které **Anthony Blinken** předložil Radě bezpečnosti, pouze výplod představitosti týmu Tiger Team, který pro něj pracoval. Udělal přesně to, co **Donald Rumsfeld** v roce 2002, tedy „obešel“ CIA a další zpravodajské služby, které byly ohledně iráckých chemických zbraní mnohem méně asertivní.

Dramatický vývoj, jehož jsme dnes svědky, má příčiny, o kterých jsme věděli, ale odmítali je vidět:

- Ze strategického hlediska rozšíření NATO (kterým jsme se zde nezabývali),
- z politického hlediska odmítnutí Západu plnit minské dohody,
- a operačně, neustálé a opakované útoky na civilní obyvatelstvo Donbasu v posledních letech a jejich dramatický nárůst na konci února 2022.

Jinými slovy, ruský útok můžeme samozřejmě odsoudit a odsoudit. Ale MY (tj. **USA, Francie a EU** v čele) jsme vytvořili podmínky pro vypuknutí konfliktu. Soucítíme s ukrajinským lidem a **dvěma miliony uprchlíků**. To je v pořádku. Kdybychom však měli alespoň trochu soucitu se stejným počtem **uprchlíků z ukrajinského Donbasu**, které zmasakrovala jejich vlastní vláda a **kterí se po osm let hromadili v Rusku, nic z toho by se pravděpodobně nestalo**.

Jestli se termín „**genocida**“ vztahuje na zneužívání obyvatel **Donbasu**, je otevřená otázka. Tento termín je obvykle vyhrazen pro případy většího rozsahu (holocaust apod.), ale definice v Úmluvě o genocidě je pravděpodobně dostatečně široká, aby se dala použít. To posoudí právníci.

Je zřejmé, že nás tento konflikt přivedl k hysterii. Zdá se, že sankce se staly preferovaným nástrojem naší zahraniční politiky. Kdybychom trvali na tom, aby Ukrajina dodržovala minské dohody, které jsme vyjednali a schválili, nic z toho by se nestalo. Odsouzení **Vladimira Putina je i naším odsouzením**. Nemá smysl nyní naříkat, měli jsme jednat dříve. **Ani Emmanuel Macron (jako garant a člen Rady bezpečnosti OSN), ani Olaf Scholz, ani Volodymyr Zelenský však své závazky nedodrželi. Skutečnou porážkou utrpěli nakonec ti, kteří nemají žádné slovo.**

EU nebyla schopna podpořit plnění **minských dohod**, naopak nereagovala, když Ukrajina bombardovala vlastní obyvatelstvo v Donbasu. Kdyby tak učinila, **Vladimir Putin** by nemusel reagovat. **EU** se v diplomatické fázi vyznamenala tím, že **konflikt rozdmýchala**. Dne 27. února **ukrajinská vláda souhlasila se zahájením jednání s Ruskem**. O několik hodin později však **Evropská unie odhlasovala** rozpočet ve výši **450 milionů eur na dodávky zbraní Ukrajině**, čímž přilila olej do ohně. Od té doby mají Ukrajinci pocit, že se nemusí dohodnout. Odpor **azovské** domobrany v Mariupolu dokonce vyvolal navýšení zbrojení **o dalších 500 milionů eur**.

Na Ukrajině jsou s požehnáním západních zemí eliminováni ti, kteří jsou pro vyjednávání. To je případ **Denise Kirejeva**, jednoho z ukrajinských vyjednávačů, který byl 5. března zavražděn ukrajinskou tajnou službou (SBU), protože byl příliš nakloněn Rusku a byl považován za zrádce. Stejný osud potkal i **Dmitrije Děmjaněnka**, bývalého zástupce vedoucího hlavního ředitelství SBU pro Kyjev a jeho oblast, který byl 10. března zavražděn, protože byl příliš nakloněn dohodě s Ruskem. Zastřelila ho milice „**Mirotvorce**“, (Peacemaker). Tato milice je spojena s webovou stránkou **Mirotvorec**, která obsahuje seznam „**nepřátel Ukrajiny**“ s jejich osobními údaji, adresami a telefonními čísly, aby je bylo možné obtěžovat nebo dokonce zlikvidovat, což je v mnoha zemích trestné, ale na Ukrajině ne. **OSN a některé evropské země požadovaly jeho uzavření, ale Rada to odmítla**.

Cena bude nakonec vysoká, ale **Vladimir Putin** pravděpodobně dosáhne cílů, které si stanovil. Jeho vazby na **Peking** se upevnily. **Čína** se stává prostředníkem v konfliktu, zatímco Švýcarsko se přidává na seznam nepřátel Ruska. **Američané musí požádat Venezuelu a Írán** o ropu, aby se dostali z energetické slepé uličky, do které se sami

dostali: **Juan Guaido** nadobro opustí scénu a USA budou muset žalostně ustoupit od sankcí uvalených na své nepřátele.

Západní ministři, kteří usilují o zhroucení ruské ekonomiky a o to, aby ruský lid trpěl, nebo dokonce vyzývají k zavraždění Putina, ukazují (i když částečně změnili formu svých slov, ale ne jejich obsah!), nám ukázali, že naši vůdci nejsou o nic lepší než ti, které nenávidíme. **Sankce** pro ruské sportovce na **paraolympijských** hrách nebo ruské **umělce** nemají nic společného s bojem proti **Putinovi**.

Uznáváme tedy, že Rusko je demokracie, protože se domníváme, že za válku je odpovědný ruský lid. Pokud tomu tak není, proč se snažíme trestat celou populaci za vinu jednoho člověka? Nezapomeňme, že kolektivní tresty jsou zakázány Ženevskými konvencemi...

Poučení, které z tohoto konfliktu plyne, je náš smysl pro proměnlivou geometrii lidstva. Pokud nám tolik záleželo na míru a Ukrajině, proč jsme ji více nepodporovali v dodržování dohod, které podepsala a které schválili členové Rady bezpečnosti?

Integrita médií se měří jejich ochotou pracovat v souladu s podmínkami **Mnichovské charty**. Během krize v **Covidu** se jim podařilo **rozšířit nenávist vůči Číňanům** a jejich polarizované poselství má stejný **účinek vůči Rusům**. Žurnalistika se stále více zbavuje profesionality a stává se militantní...

Jak řekl **Goethe**: „Čím větší světlo, tím temnější stín,“. Čím více jsou sankce proti Rusku nepřiměřené, tím více případy, kdy jsme nic neudělali, zdůrazňují náš rasismus a servilitu. Proč na údery proti civilnímu obyvatelstvu Donbasu nereagovali západní politici celých osm let?

Vždyť co činí konflikt na Ukrajině více zavrženíhodným než válku v **Iráku, Libyi, nebo Afghánistánu**? Jaké sankce jsme přijali proti těm, kteří úmyslně lhali mezinárodnímu společenství, aby mohli vést nespravedlivé, neospravedlnitelné a vražedné války? Snažili jsme se, aby Američané „trpěli“ za to, že nám lhali (protože jsou demokratická země!) před válkou v Iráku? Přijali jsme jedinou sankci proti zemím, společnostem nebo politikům, kteří dodávají zbraně do konfliktu v Jemenu, který je považován za „nejhorší humanitární katastrofu na světě,“? Sankcionovali jsme země Evropské unie, které na svém území praktikují nejodpornější mučení ve prospěch Spojených států?

Položit otázku znamená odpovědět na ni... a **odpověď není slavná**.

Jacques Baud je bývalý plukovník generálního štábu, bývalý člen švýcarské strategické rozvědky, specialista na východoevropské země. Prošel výcvikem v amerických a britských zpravodajských službách. Byl šéfem doktríny mírových operací OSN. Jako expert OSN na právní stát a bezpečnostní instituce navrhl a vedl první

vícerozměrnou zpravodajskou jednotku OSN v Súdánu. Pracoval pro Africkou unii a pět let byl v NATO zodpovědný za boj proti šíření ručních palných zbraní. Těsně po rozpadu SSSR se účastnil jednání s nejvyššími ruskými vojenskými a zpravodajskými představiteli. V rámci NATO sledoval ukrajinskou krizi v roce 2014 a později se podílel na programech pomoci Ukrajině. Je autorem několika knih o zpravodajství, válce a terorismu, zejména Le Détournement (SIGEST), Gouverner par les fake news, L'affaire Navalny a Poutine, maître du jeu? (Max Milo). Jeho nejnovější kniha „Poutine, maître du jeu?“ (Putin, mistr hry?), kterou vydalo nakladatelství Max Milo, vyšla 16. března 2022.

Konec převzatého textu.

Zdroje: cf2r.org, cz24.news